

Duana Biraz da Katran Kat, Katran!

Yaşlı kadının biricik devesi uyuz olmuştu. Ölürse bütün işleri altüst olacak, başına, bahçesine giderken eşyasını yükleyecek vasıttan mahrum kalacaktı.

Bunun için günlerce düşünmüş, bir tedbir hatırına gelmemişti. Durmadan dua ediyor, devesini kurtarmasını Allah'tan diliyordu.

Bir gün yine kıra çıkardığı devesinin ot yemeyip su içmediğini, iskelet hâline geldiğini görünce üzüntüsü bir kat daha arttı, başladı ağlamaya. Hem ellerini açmış dua ediyor hem de durmadan ağlıyordu.

İşte bu sırada Peygamberimiz, ashabıyla birlikte oradan geçmekteydi. Yaşlı kadının ağladığını görünce sordu:

- Ey Allah'ın kulu, niçin gözyaşı döküp ağlıyorsun? Kadın titrek sesle cevap verdi:

- Niçin olacak, dedi.Devem için. Devem benim her şeyim. Ya ölürse hâlim ne olur? Yakalandığı hastalıktan kurtarması için Rabbime günlerdir el açıp dua ediyorum, fakat bir türlü kabul edilmiyor.

Tebessüm eden Peygamberimiz şöyle cevap verdi:

- Kabul olmasını istiyorsan duana biraz da katran kat, katran!..

Kadın düşünmeye başladı. Ne demekti duasına katran katmak? Nihayet anlar gibi oldu. Bu defa gidip komşulardan katran bulan kadın, uyuz devesine önce iyice bir katran sürdü. Bundan sonra da ellerini açıp duaya başladı.

Katranla uyuz sivilcelerindeki mikroplar tümüyle ölmüş, böylece deve uyuzdan kurtulmuştu.

Bundan sonra anlaşıldı ki, bir hastalığın iyi olması için sadece el açıp dua ederek tevekküle sarılmak yeterli değildir. Ayrıca ilâcını da ihmal etmemek şarttır. Peygamberimiz kadına bunu söylemek istemiş, meseleyi anlayan kadın da tavsiye edileni tatbik ederek devesini kurtarmıştı.